

[Tove Jørgensen]

det i konflikter med politiet mest på grund af brugstyverier og indbrud.

Den konklusion, man må drage af Flemming Balvigs artikel fra kriminalistisk institut, som har været nævnt flere gange i dag, er, at der findes et større antal tilhørende risikogruppen af potentielle kriminelle i forhold til befolkningen som helhed på Christiania end i samfundet som helhed. Men kriminaliteten overstiger ikke det øvrige samfunds, når der tages hensyn til antallet af beboere og det areal, de bebor.

Der er et hårdere stofmiljø på Nørrebro, og især af hårde stoffer. Hvis man sammenligner Christiania med Istedgade og estimerer tallene efter beboerantal, begås der 3 gange færre tyverier og 3-4 gange færre voldshandlinger på Christiania. Risikoen for at blive offer for tyveri er 20 gange mindre på Christiania end i Istedgadekvarteret, og risikoen for at blive offer for vold er 25-30 gange mindre på Christiania end i Istedgadekvarteret.

Kilden til dette er en analyse af den orientering om aktuelle forhold vedrørende Christianiaområdet, som blev tilstillet justitsministeriet den 2. oktober 1975 af Københavns politidirektør. Den er udarbejdet af kriminalistisk institut i februar 1976 af Flemming Balvig, Henning Koch og Jørgen Vestergaard, og vi har lige her i dag fået at vide, at de nyere tal bekræfter, at der ikke er sket nogen ændring i forhold til tidligere opgørelser.

Svagheden ved den analyse, der her er fremlagt, er, at der ikke er tal for størrelsen af risikogruppen i Istedgadekvarteret i forhold til befolkningsgruppen som helhed, hvilket der er for Christiania, men det ændrer ikke ved hovedresultatet, at der trods en stor andel fra risikogruppen ikke er større kriminalitet end i landet som helhed.

Det kan vi imidlertid ikke stille os tilfreds med. Som DKP tidligere har vist, er problemerne på Christiania problemer, som også findes i det øvrige samfund, og det er årsagen til, at DKP gang på gang har fremført, at der må tildeles disse risikogrupper ressourcer i form af økonomisk, social og pædagogisk bistand.

Jeg skal især fremhæve børnegruppen. Vi ved fra den døgnkontakt, der er nedsat af Københavns kommunes børne- og ungdomsværn, at mens døgnkontakten oprindeligt blev

etableret med henblik på at hjælpe bortløbne børn, der havde slået sig ned i Christiania, er den overvejende del af døgnkontaktens klientel i dag børn og unge, der ikke kommer fra Christiania eller er bosat på Christiania. Det er døgnkontaktens erfaring, at de børn, der rent faktisk bosætter sig i Christiania, får et udviklingsforløb, der svarer til deres tidligere løbebane, dvs. at godt fungerende, robuste børn klarer sig godt, medens de, der havde været inddraget i kriminalitet, som ikke har kontakt med forældrene, eventuelt fordi de tidligere har været anbragt på døgninstitutioner, ikke får det bedre ved at være på Christiania. Deres løbebane ændres med andre ord ikke væsentligt.

En ændring i forhold til tidligere er, at flere forældre i dag selv betaler til børn, der bor på Christiania – og det vil sige, at der er en vis større anerkendelse i befolkningen af selve bebyggelsen – og at der via den hjælp, der er ydet af børneværnet, er sket et fald i kriminaliteten blandt børn; den var nemlig overvejende baseret på overlevelsels- eller brugskriminalitet, hvilket er blevet formindsket af de ydelser, der er givet.

Det, der må slås fast, er, at samfundet ikke kan fritages fra det ansvar, det har for behandlingen af dem, vi kalder sociale tabere, men som jeg hellere vil kalde ofrene for samfundets sociale tab. Det ansvar findes såvel for Christianias befolkning som for den øvrige befolkning. Hverken de kriminelle eller de sociale problemer løses på Christiania; der kan højst være tale om en afdæmpning. Men de løses jo lige så lidt andre steder i storbyen eller i det øvrige land.

Konklusionen på det hele er, at samfundet i virkeligheden ikke ønsker eller ikke kan etablere tilbud, der for de kriminelle, for narkomisbrugerne og for de bortløbne børn selv fremstår som virkelige tilbud, som alternativer til deres hidtidige livsform.

Det er jo bl. a. også det, der kom til udtryk på den konference, der var på nationalmuseet, og som er udgivet i bogform i det, der hedder »Spire til en ny livsform«. I denne er der en udtalelse fra direktøren for kriminalforsorgen, H. H. Brydesholt. Han skriver om Christiania:

»Jeg er naturligvis klar over, at der er en betydelig kriminalitet på Christiania, også selv om man ser bort fra hashforbrug og -handel. Men det, der sker på Christiania,